

Vull ser neoneandertal

Ramon Casadevall i Fusellas

Conte presentat en el 15è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Caminant per la serra de Sant Patllari tinc un moment d'inspiració, se m'omple el cap amb una idea: vull ser neoneandertal.

Vull començar el meu experiment i si aquest ha de ser real, he de sentir-me com ells. Sentir, olorar i tocar les coses de manera diferent. Ara no hi donem prou importància, però un pal, una pedra, una planta, o un animal han estat la base de l'evolució. Manipular-los i transformar-los han estat els més primitius oficis i els primers grans invents de la humanitat, pas a pas s'aconseguien molts desenvolupaments, que ja no pararien fins als nostres dies.

Sentir-me com ells?

Sóc al bosc al mig d'una clariana, em desprenc de tot allò que ells no coneixien, el que és el mateix: quedar-me despullat del tot. El primer sentiment gens neandertal és el fet de pensar que em poden veure. Aquesta sensació de vergonya i malestar, d'estar més pendent de si algú et veu, em fa pujar els colors a la cara.

Des del meu punt, al centre de la clariana, faig un cop d'ull als voltants, despullat i descalç, em sembla impossible moure'm per aquests boscos. Els arítjols pengen dels arbres, a sota les bardisses, més enllà un ginebre i al costat un arç. Amb aquest panorama, tot el meu experiment se'n va en orris, podria deixar-hi la pell per no dir alguna altra cosa. La pell dels neandertals devia ser molt més resistent que la nostra, que el fet de protegir-nos amb robes fa que la nostra pell sigui molt més sensible i prima, alterable amb les condicions climàtiques i molt propensa a les petites ferides amb

qualsevol ròssec o erosió. Em vesteixo no fos cas que algun caçador em disparés pensant que sóc el “ieti”.

Soms a primers de novembre, en aquestes muntanyes de vegetació mediterrània, on trobem l'alzina, l'arboç, el roure, el castanyer, algun pi i en les fondalades més humides, els avellaners. Encara hi trobem fruits, unes móres aquí, unes cireres d'arboç allà. Una pomera borda m'invita a menjar-me una poma, una primera i única queixalada m'ha deixat la boca com el paper de vidre i en la meitat que em queda a la mà hi ha mig cuc, no cal que busqui l'altre tros que ja és panxa avall, això són pomes amb proteïnes. També hi ha molts bolets, però aquests els hauria de coure. Intento fer foc amb dues fustes i després de mitja hora, tinc les mans roentes i les fustes trinxades, però gens de caliu. Potser millor fer servir un parell de pedres: res, ara tinc un munt de greda, un sangtraït i no he vist ni una sola espurna, ja veig que les tècniques ancestrals son prou difícils. No vull fer servir l'encenedor, seria fer trampes.

Amb les mans plenes de resina, unes quantes esgarrinxades, un arítjol clavat a l'orella i l'esquena plena de fullaraca de pi, he aconseguit dues pinyes. Ara la feina serà treure els pinyons, amb foc és molt més fàcil, l'escalfor les fa obrir en poca estona, però a falta d'aquest, una bona pedra. Un primer cop i la pinya surt disparada pel mig de les cames, no sé quanta estona hi he estat barallant-me, però ja tinc un bon grapat de pinyons.

Cada pocs passos sento la remor de diferents ocells: tudons, merles, tords, però com puc caçar-los? Jo quasi no els veig, ja ve just de saber quins ocells són. No en serveix de res d'aquest pal i de l'estona que he estat fregant-lo contra una pedra sorrenca per fer-hi punta. Un

reiet m'ha estat observant tota l'estona mentre estava engrescat en la feixuga feina de fer punta a una vara d'arboç. Un gaig que en cada volada sembla que se'n riu, no tant de la meva imatge neoneandertal, sinó més aviat del meu aspecte de "Burro-Sapiens".

Una bassa al mig del camí em dóna la pista que els senglars hi han estat fent un bany de fang, el rastre és clar, no fa massa estona que han remuntat el marge pel mig del bosc espès, on els arítjols pengen des dalt de les brancades, com serpentes el dia de cap d'any. Segueixo el camí, si és que es pot dir camí, primer dret, després agenollat i poc més tard, arrossegant-me per sota les bardisses. He estat incapaç de veure'ls, ni tan sols de sentir-los, com si ho estigués veient: tot un ramat de senglars rient-se a rebentar, pixant-se de riure, per l'espectacle que els hi estic oferint. Llarg com un Sant Pau, rebolcant-me pel terra, deixant anar més d'un reneç a cada espinada.

Sota un arboç faig un àpat de cireres, al costat hi recullo unes castanyes i unes quantes glans. Un esquirol vigila des d'un arbre proper que no m'emporti tot el seu menjar, pensava poder-m'hi acostar més, però amb dos vots i dues volades desapareix de la meva vista.

Què ha passat amb els bolets? Amb l'excursió per sota les bardisses, ara tinc més forats que bolets a la bossa, no eren dels millors o més apreciats pel gurmets, però sempre és bo provar diferents bolets a la brasa per saber el gust que tenen.

Quina set! On carai puc trobar una font? Intento orientar-me per aquests cims, no recordo cap font, totes són molt avall o fa temps que no ragen. Aquí a prop hi ha

una casa, enrunada, pot ser que tingui un pou. He tingut sort, al mig de la bardissa surt la forma rodona del pou, arribar-hi ha estat tota una empresa. M'aboco a l'obertura i amb la cara plena de teranyines veig allà al fons, molt al fons, l'aigua. Amb els cordons de les botes, nuats i a l'altre cap l'ampolla, no arribo ni a mitja feixa. Cerco una vara llarga i prima d'avellaner, en faré prou? Tot lligat i estirant-me al màxim, l'ampolla arriba a la desitjada aigua, sento com s'omple, ja n'hi ha prou. Començo a pujar-la poc a poc, primer tota la vara i quan ja tinc els cordons a la punta dels dits, el nus no aguanta el pes i tot per avall. I ara què? Sense aigua, sense ampolla i el més fotut, sense cordons. Com sempre, les desgràcies van acompanyades: comencen a caure gotes, serà un ruixat o pluja d'hivern que dura hores, la casa de poca cosa em serveix, no té teulada.

Recordo unes roques amb una petita balma aquí al costat. Sempre el que recordes no sol ser la realitat, mitja hora per arribar-hi, encara sort que no ha plogut fort. Instal·lat a la balma, faig un petit foc en un racó, aquest cop amb l'encenedor, no tinc esma per tornar a trinxar pedres, i amb l'impermeable faig un petit obi per recollir l'aigua de pluja.

Mentre deixo la samarreta i els pantalons que s'eixuguin, repasso mentalment el que he experimentat, dic mentalment per allò de parlar sol, que no em diguin que estic boig. Però aquí dalt qui carai em pot dir que estic sonat? Sí no he vist ningú en tot el dia! I no crec que ara vingui cap ànima vivent a reclamar-me un espai a la balma.

Jo volia sentir-me com els neandertals, però hem perdut la destresa i segurament el tuf a ciutat ens delata. Ja no

som els reis del bosc ni de la supervivència, sempre ens calen objectes artificials per poder subsistir. El pal amb punta no ha servit per res, quasi em punxo un peu pujant un marge. Pel que fa el transport dels bolets, una bossa de plàstic no és el més adient. Sort de l'encenedor, que he pogut fer foc i de l'impermeable, que ara està recollint aigua.

Segurament ells, els neandertals, mai anirien darrera un ocell. Si tenim en compte les troballes arqueològiques, les restes sempre han estat d'animals més grans: cavalls, cérvols, cabres i algun conill. Les aus, pel fet de volar, serien prou difícils de caçar. Per tenir sempre l'aigua a l'abast, seguien els cursos dels rius i rierols en les seves migracions. Aquest també era el lloc de cacera, ja que tots els animals tenen la necessitat de beure.

Per sort tinc foc, ara és el moment de preparar un seguit d'exquisitats, del millor gurmet d'aquestes muntanyes. Quatre castanyes i unes glans al caliu, amb bolets a la cendra i acompanyat d'unes quantes picades de dits, al trencar els pinyons i uns glops d'aigua de pluja amb gust de plàstic i naftalina de l'armari.

Sabeu què? Ho deixaré per un altre dia, recullo els trastos i me'n torno cap a casa a estirar-me al sofà mirant algun documental, tant li fa que sigui de neandertals o de dinosaures.

De la nostra espècie en diuen "Homo sapiens" que deu voler dir espavilat. Gràcies home de Neandertal.

Primera edició en ePUB i PDF: juny de 2012.

Aquest relat fou presentat en la 15a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2011-2012 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

